

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

opfattelse, at mødrene og børnene er bedst tjent med, at mødrene ved deres arbejde kan skabe noget til hjemmets opretholdelse, det giver dem den rankeste ryg. Vi har ikke taget stilling til, hvorvidt der — som et led i en folkepension — skal indsættes særlige regler på dette område, men på eet område mener vi der er anledning til at hjælpe alle enlige mødre, og det er med hensyn til børnene. Almindelige børnetilskud ville naturligvis have deres betydning, men det, jeg særlig skal tale om, er børnebidragene og deres udbetaling gennem det offentlige. Her er det kommissionens primære ønske, at man ophæver enhver indtægtsgrænse, sådan at det offentlige udbetaler normalbidraget til alle enlige mødre, der har deres børn hos sig. Når vi ønsker det, er det netop begrundet i vore undersøgelser og i de mange henvendelser, vi har haft — også henvendelser fra folk, der har en nogenlunde antagelig arbejdsindtægt og derfor ikke kan få deres normalbidrag udbetalt af det offentlige. Vi har haft henvendelser fra folk, som havde private aftaler med deres tidligere ægtefælle om, hvad han skulle betale. Vi har fået et indblik i, hvor usikker en sådan kvinde og hendes børns eksistens er, når hun ikke kan regne med, at hun får disse bidrag. Fra politiet kan hun jo kun få hjælp til at indkræve de forfaldne bidrag. Hun skal altså blive ved og blive ved, hun kan ikke få nogen endelig løsning. Derfor går vi ind for, at alle burde kunne få bidrag udbetalt, men kun normalbidraget. Vi er glade for, at indtægtsgrænsen er blevet forhøjet, men der er stadigvæk kontorfolk og folk med en uddannelse, som ligger over denne grænse, og enhver grænse svækker initiativet og arbejdslysten. De enlige mødre trænger til at blive afstivet for at klare sig; de må have fornemmelsen af, at det kan nytte at arbejde sig op. Det må ikke være, som om samfundet siger til dem: det er passende, at I bliver nede på det niveau og ikke kommer højere op.

Man bør heller ikke glemme, at den enlige forsøger har mindre modstandskraft overfor sygdom og arbejdsløshed, og hvad uventet der ellers kan ske, end et forældrepar. Af et forældrepar, to ægtefæller, kan den ene måske lettere få et bierhverv end den anden. Kan det ikke med eet slag gen-

nemføres helt at ophæve indtægtsgrænsen, bør den forhøjes, idet man ved fastsættelsen af den ikke uden videre bør sammenligne med en ufaglært arbejders løndtægt med visse fradrag, men må være opmærksom på, at han og hans familie godt kan have en større indtægt end hans arbejdsløn — det kan skyldes hans biindtægt eller hustruens erhvervsarbejde eller andet. Det ses da også, at pristalsfamilien har indtægter fra andre kilder end mandens hovederhverv.

Nogle af de væsentligste bekymringer for moderen er bekymringer i forbindelse med børnene, og det er desværre bekymringer, som det er meget vanskeligt at gøre noget ved fra samfundets side. Vi har børneinstitutionerne. Det viste sig, at godt $\frac{1}{4}$ af børnene i de hjem, vi undersøgte, var i børneinstitutioner — en del havde ikke kunnet få plads der. Det er godt og nyttigt, at disse institutioner findes og skaber den eneste mulighed for, at mange af de enlige forsørgere kan tjene til livets ophold, men $\frac{1}{5}$ af børnene, dog ingen under 5 år, passede sig selv. Der er selvfølgelig mange større børn imellem, men det er klart, at der er mange af dem, for hvem det ikke er godt, at de altid skal passe sig selv. De lidt større børn ønsker imidlertid ikke at være fast anbragt i en institution, og derfor er det så betydningsfuldt, om børnene i stedet for kunne være under et vist tilsyn under andre, mindre institutionsprægede former. Der er fra privat side oprettet forskellige legestuer, og vi har kommunale legepladser og sportspladser, og det er ganske overordentlig betydningsfuldt, at der er tilsyn sådanne steder. Ved at bringe spørgsmålet frem her vil jeg gerne opnå, at det offentlige stiller sig velvilligt overfor spørgsmålet om støtte af sådanne foranstaltninger.

Jeg vil gerne fremhæve, at det ikke er nok at give de enlige mødre økonomisk hjælp; de trænger også til råd og vejledning. Det kom meget udpræget frem i betænkningen for enkerens vedkommende, men også mange af de enlige mødre har vist, at de savnede rådgivning, og at de savnede oplysning. De mangler tit oplysning om de rettigheder, de har, f. eks. om mulighederne for at få huslejetilskud. Jeg vil derfor også gerne fremhæve, at